

Svatojiřské Listy

občasník kostelecké farnosti

ročník 15, číslo 1, březen 2018

ÚVODNÍ SLOVO

Bratři a sestry, postní období jako posvátný čas, do něhož jsme vstoupili, je dobou našeho obrácení, abychom se celým životem a srdcem vrátili k Pánu a žili před Ním a s Ním, žili ve velikonoční radosti a v pravdě Ducha svatého.

Každý z nás je vybízen, aby se zahleděl do svého srdce a zkoumal, zda se nestává obětí dnešních falešných proroků a jejich lží. Musíme se neustále učit neulpívat na tom, co se nabízí jako první dojem, ale dívat se pod povrch a zkoumat, co v našem srdci zanechává dobré a trvalé stopy, protože to pochází od Boha a slouží nám to ke skutečnému dobru.

Nesmí ochladnout láska, která je jádrem evangelia a vytratit se pokoj, který je velikonočním darem, plodem smíření. Projevy opaku lásky jsou sobectví a duchovní lenost, sterilní pesimismus, pokušení k uzavírání se do sebe, vzájemné válčení a také mentalita zesvětštění, kvůli níž se zajímáme jen o to, co je vidět.

Duch svatý a církev nám v tomto postním období podávají uzdravující a nenahraditelné prostředky modlitby, almužny a postu.

Žehnám vám všem do postního úsilí. Ať jsou vnější kající skutky projevem našeho vnitřního smýšlení. */inspirováno Poselstvím Svatého otce Františka k postní době 2018/*

P. Vladimír Handl

Svátost kněžství

Dovolte, vážení čtenáři, abychom dnes pokračovali v přibližování křesťanské, katolické víry i praxe, která z ní vyplývá, vysvětlením další ze sedmi svátostí; budeme se zabývat svátostí kněžství.

Jak bývá zvykem v našich pokusech o věroučné výklady, zmiňujeme se na začátku každé úvahy o kořenech skutečností, kterými se zabýváme, obracíme se do historie a čerpáme ze Starého zákona, abychom ukázali kontinuitu a příbuznost judaismu a křesťanství.

V knize Exodus (Druhá kniha Mojžíšova) se dovídáme, že Bůh ustanovil vyvolený lid „jako království kněží a svatý národ. Pro liturgickou službu si však vyvolil jeden ze dvanácti kmenů Izraele, kmen Levi. Ve Staré smlouvě mezi Hospodinem a jeho lidem jsou kněží ustanovení jako zástupci lidu před Bohem, aby přinášeli dary a oběti za hříchy. Takové kněžství bytí bylo ustanoveno k hlásání Božího slova a obnovování společenství s Bohem prostřednictvím obětí a modlitby nepřinášelo spásu., Muselo stále znovu opakovat oběti a nemohlo dojít k posvěcení v plnosti; tu měla zjednat až a jedině Kristova oběť, přesto církev vidí ve službě levitů, v kněžství Mojžíše a Árona, stejně jako v sedmdesáti „starších“ ustanovených pomocníky na Božím díle, předobraz kněžství novozákonního. (srov. KKC čl. 1539 – 1541).

Svátosti kněžství spolu s manželstvím, patří do „kategorie“ svátostí, které jsou zaměřeny na spásu druhých. K osobní spáse

přispívají tím, že slouží druhým. Po iniciačních svátostech, kdy jsme byli posvěceni pro všeobecné kněžství, mohou někteří přijmout zvláštní posvěcení, a to aby sloužili ve jménu Kristově Božím slovem a Boží milostí a křesťanští manželé jsou posilováni k důstojnosti a povinnostem svého stavu „svěcení“ zvláštní svátostí.

Od všeobecného kněžství věřících v církvi se kněžství podstatně liší tím, že uděluje posvátnou moc k službě věřícím. Posvěcení služebníci konají svou službu tím, že učí, konají bohoslužbu a vedou duchovní správu.

Když jsem hovořili o církvi, určitě jsme umiňovali, že je uspořádána hierarchicky; tedy je důležité, že služba udělená svěcencům byla již od počátku církve ve třech stupních: biskupském, kněžském a jáhenském, bez biskupa, kněží a jáhnů nelze mluvit o církvi.

O plnosti kněžství hovoříme u biskupa. Ten je viditelnou hlavou místní církve a je zařazen mezi ostatní biskupy, biskupové jsou nástupci apoštolů a podílejí se spolu s ostatními na odpovědnosti za poslání celé církve pod pravomocí římského biskupa, papeže, nástupce svatého Petra.

Kněží jsou povolání, aby byli moudrými spolupracovníky biskupů, jsou na nich závislí při výkonu svých pastorálních úkolů, kněží nesou spoluodpovědnost s biskupem na místní církvi. Biskup jim svěřuje odpovědnost za konkrétní farní společenství, nebo za určitý církevní úřad.

Pod pastýřskou pravomocí vykonávají svoji službu také jáhni, také oni jsou posvěceni pro služební úkoly v církvi, nedostávají svátostné kněžství, ale jejich svěcení je „opravňuje“ k důležitým úkolům ve službě slova, v bohoslužbě, v duchovní správě a ve službách lásky.

Svátost kněžství, ve všech třech jeho stupních uděluje biskup vkládáním rukou, po němž následuje slavná modlitba svěcení, kterou si svěcenci vyprošují u Boha milosti Ducha svatého potřebné pro jejich službu. Svěcení vtiskuje nezrušitelné svátostné znamení. (Přejeme Vám, abyste někdy mohli být účastni kněžského svěcení. Pro mírně zasvěcené se jedná o mimořádný zážitek).

V římskokatolické (latinské) církvi se svátost uděluje pokřtěným mužům, jejichž schopnosti pro výkon služby byly církevní autoritou pečlivě a náležitě prošetřeny a uznány a

uděluje se obvykle těm kandidátům, kteří jsou schopni svobodně přijmout celibát a kteří veřejně projeví svou vůli jej zachovávat z lásky k Božímu království a ke službě lidem.

Přes všechny kritiky, těžkosti, opovržení i nepochopení, přes nekončící diskuse o celibátu, zda ano, či ne, do kterého se zapojují mnohdy lidé, kterým toto nepřísluší, je bezesporu nutné vyjádřit nesmírnou úctu a obdiv těm, kteří přijali službu kněžství, přát jim jen dobré a vyprošovat sílu a Boží ochranu pro jejich nesmírně záslužnou cestu, na kterou je povolal sám Nejvyšší.

MS

Pozn. Vzhledem k tomu, že tento a žádný podobný článek nebyl a nebude z nevysvětlených důvodů uveřejněn ve zpravodaji města, dovolili jsme si věnovat ho stránkám Svatojiřských listů,

Česká křesťanská akademie

místní skupina v Kostelci nad Orlicí

Slovo kněze .

/pravidelná rubrika publicistického čtrnáctideníku „MONITOR“/

Matka Boží, Panna Maria nás uvádí do nového roku. Fatimský jubilejní rok letos přechází k jubileím politickým. Připomněli jsme si čtvrt století trvání samostatné České republiky. Mnozí budou letos slavit 100let od vzniku Československa. Pro jiné to není důvod k oslavám, neboť vnímají tuto událost jako nelegitimní rozbití Císařství, jehož integrální součástí byly i země Koruny české.

Četné ukazatele signalizují, že to byla chyba. Nová republika začala ostudným stržením Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí a voláním „Pryč od Říma“. Zakrátko dochází k rozkolu mezi českými katolíky a ke vzniku národní církve, zatímco vliv socialistů a komunistů, odmítajících Boha stoupal. Uměle vytvořená a vnitřními spory oslabená První republika nebyla s to

čelit nejprve totalitním ideologiím a posléze ani vojenské hrozbě. Jistěže zrada našich spojenců přispěla k národní tragédii. Ovšem právě neexistence silné střeoevropské habsburské říše byla jednou z příčin, které daly možnost Hitlerovskému nacismu postupně obsazovat menší země a rozpoutat druhou světovou válku. Kýžený mír byl krátký. Sovětský svaz si z Republiky trochu odkrojil a před 70lety podpořil komunistický puč, který uvrhl naši vlast na dlouhých 41let do rudého temna. Před padesáti lety, ještě spolu s dalšími armádami „přátel“ Československo obsadil, aby v něm rudé temno udržel.

Když přehlédneme řadu našich presidentů, najdeme jen málo důvodů k nějaké chvále. Většina z nich se víceméně vymezovala proti katolické církvi. To považuji za nejhlubší zdroj úpadku a ohrožení národních i církevních tradic. Oč více nad ně vynikají poslední čeští králové, kteří v těchto základních věcech měli jasno, a i svým příkladem toužili přivádět milované národy k časnému blahu a blíž k Pánu.

Také současný president se deklaroval jako ateista. Co jako takový může našemu národu a církvi nabídnout? Oč větším

přínosem by pro nás mohli být kandidáti, kteří jsou křesťany, snaží se křesťansky žít, a vnímají svou odpovědnost vůči Bohu.

Panno Maria, s Tebou začínáme každý rok. Prosím Tě o přímluvu a ochranu i v této chvíli.

fr. Pavel M. Mayer OP, rektor basiliky a strážce hrobu
otištěno s laskavým svolením autora

MALÉ OHLÉDNUTÍ

Nevšední poselství Vánoc

Některé vánoční tradice jsou staré jako Vánoce samy. Společné večere, návštěvy, předávání si dárků, pečení vánočky a vánočního cukroví...Vánoce jsou ale také časem, kdyby se měli smazat rozdíly mezi společenskými vrstvami. Už pár století nazpátek bylo zvykem, že bohatí jednou za rok, a to na Vánoce přinesli něco dobrého těm

chudším a zazpívali si s nimi vánoční písně Takto mohli dokázat, že přes všechno to množství peněz, přepychu a majetku ještě

neztratili srdce a schopnost milovat svého bližního. Touto cestou jim předali i část svého duchovního bohatství. A o takové malé oživení této skoro už pozapomenuté tradice se pokusila hrstka farníků z našeho kostela.

Byla to vskutku akce, která v naší farnosti neměla obdoby. Na přípravě si dali všichni velmi záležet. Hlavním účelem bylo odprosit farníky ale i nevěřící z našeho města od stresu z příprav na vánoční svátky a pozvat je k jesličkám zazpívat si koledy. Dopoledne po mši svaté na Štědrý den se začali na farním dvoře v Kostelci dít věci. Podávala se tu rybí a zelná polévka, medové perníčky, dospělí tu měli připravený svařák, na menší tu čekal výborný teplý čaj. K navození té správné vánoční atmosféry tu dopomáhaly hořící dřevěné špalky a tóny hudebních nástrojů i menšího sboru. Toto setkání bylo pořádání ve spolupráci s Perinatálním hospicem Dítě v srdci. Kdy jindy by se měli lidé zamyslet nad osudem rodičů, jejichž dítě odešlo dříve, než se narodilo, nebo mu byla diagnostikována život limitující vada. Na činnost hospice poukazovaly panely s obrázky a příběhy těchto dětí i jejich rodičů hned vedle jesliček a várníc s čajem. Ne každý by řekl, že zrovna v takový sváteční den je vhodné se zabývat

těmito smutnými skutečnostmi. Divili byste se ale, kolik lidí, sic za popíjení svařeného vína, jedním dechem četlo tyto příběhy a začalo si vážit toho, že jejich děti jsou v pořádku. A právě toto byl ten hlavní cíl této akce, který se přes nevelký počet zúčastněných podařil. Obrovské díky patří všem organizátorům, hudebníkům, zpěvákům i všem zúčastněným.

A tak jako tyto Vánoce, doufáme že i v příštích letech se nám podaří trochu okořenit život v naší farnosti a ukázat, že vánoční svátky nejsou jen o dárcích a cukroví...a pakliže by se našel někdo, komu by se to ještě pořád nezdálo, tak mu řekněte, že tu noc se u nás v Kostelci Kristus Pán opravdu narodil.

Štěpán Svátek

Vzpomínková zahrada na faře v Kostelci nad Orlicí

Mnoho rodičů v České republice, kteří přišli o své miminko, nemají svoje dítě pohřbené. Je to výsledek legislativy, která lidskou totožnost přiznávala až po 24 týdnu těhotenství a to ještě pouze dětem, které se narodily živé. Právo na vydání menšího miminka či zemřelého před porodem tak rodina neměla a pokud se nenašel osvědčený zdravotník, který zavřel oči před legislativou a v rámci lidskosti tělíčko dítěte rodině vydal, nebylo cesty, jak se domoci vydání miminka a uspořádání pohřbu. Většina těchto dětí prošla pitevnou a byla spálena s dalším anatomicko-patologickým odpadem v nemocniční spalovně.

Bolest rodiny, která přišla o miminko je nezměrná. Bezmocnost, kterou rodiny pociťovaly v souvislosti se zacházením s těly jejich dětí, ještě umocňovala už tak traumatizující situaci. Zpracovat ztrátu milovaného dítěte se tak stávalo úkolem na celý život. Zejména ženy, které byly přímo účastny tohoto zacházení s jejich mrtvým miminkem, často hovoří o tom, že stále mají před očima, co se tehdy odehrálo...

" Sestra moje dítě vzala, stáhnula ho do plíny, zatočila ji a odnesla ho v jedné ruce, jako kdyby to byl králík....Nemůžu na to zapomenout..."

" Potratila jsem dvojčátka ve 22. týdnu. Doktor ty děti prostě vzal a vyhodil. Bylo to už před deseti lety, ale stále to je jako včera. Nemohli jsme se s nimi ani rozloučit."

Díky iniciativě sdružení Tobit, které se zasazuje o pietní zacházení s lidským tělem od samého počátku proběhla novelizace zákona o pohřebnictví. Dnes již není toto zacházení zákonem podporované. Rodiče mají právo na rozloučení se s dítětem, na vydání jeho těla a uspořádání pohřbu od samého početí. Bohu díky za to.

Myšlenka na vytvoření vzpomínkové zahrady vznikla v souvislosti s mnoha rodiči, kteří si z minulosti s sebou nesou bolestnou ztrátu dítěte a nemají za ním kam jít, neboť neměli možnost ho pohřbít...

Perinatální hospic Dítě v srdci rozhodl o vytvoření pietního místa pro všechny tyto rodiny.

Nevyužitá farní zahrada v Kostelci nad Orlicí k tomu přímo láká. Je ve svahu, zpevněná dvěma kamennými zídkami. Lze na ni vstoupit přímo z farní kaple nebo přes farní dvůr. Je ve značně zchátralém stavu a její rekonstrukce bude představovat velké náklady i úsilí. Přesto, že je téměř v centru města, skýtá dostatek soukromí. Dítě v srdci má zde na faře svou kontaktní místnost a plánuje rekonstrukci přilehlého farního domečku. Takto vytvořené zázemí má sloužit nejen pro tým Dítěte v srdci, ale také jako místo setkávání rodin po ztrátě miminka, místo, kde budou probíhat školení dul a zdravotnického personálu.

Na farní zahradě by pak mělo vzniknout pietní místo, kam mohou rodiče přijít za svými dětmi, stejně jako kdyby šli na

hřbitov. Místo, kde můžete položit květiny, zapálit svíčku. Posedět na lavičce.

Kamenné zídky, které je třeba kompletně opravit, dávají možnost zde na jednotlivé kameny vytesat jména dětí, datum jejich narození/ datum úmrtí – pokud se liší. Přiznání identity jejich dítěti má pro rodiče velký význam. Je důležitým krokem na cestě ke smíření se se ztrátou a zahojení rány.

Pokud byste tento projekt chtěli jakkoli podpořit, budeme rádi – podrobnosti návrhu jsou na www.ditevsrdci.cz/vzpominkovazahrada.

Potřebujeme statika, aby zhodnotil stav svahu a kamenných zídek, potřebujeme zedníky na výstavbu gabionových zdí, potřebujeme ochotné ruce... Můžete projekt podpořit finančně či přímo fyzicky. Bude zde spousta těžké práce, ze začátku především pro muže.

Chtěli bychom, aby se zde při této příležitosti mohli potkávat lidé, kteří o své miminko přišli. Stejně trápení a společná práce totiž nejen sblížují, ale také uzdravují bolavé srdce.

Číslo účtu Perinatálního hospice Dítě v srdci, z.s., vedeného u
ČSOB,

a.s.: 268 275 371/0300

Jako variabilní symbol prosím uvádějte své telefonní číslo.

Do poznámky napište: Vzpomínková zahrada

Bc. Alena Peremská - ředitelka Perinatálního hospice Dítě v srdci

INTENČNÍ KNIHA – BŘEZEN – KVĚTEN 2018

4	březen	Za Marii Novohradskou, manžela a celý rod
5		beze mše sv.
6		
7		Za živé a zemřelé ze sdružení kněží Quinque Vulnerum
8		
9		
10		
11		Za Oldřicha a Marii Macháčkovy, syna Oldřicha a rodiče z obojí strany
12		
13		
14		
15		beze mše sv.
16		Za rodinu Chaloupkovu a Vaiglovu
17		
18		Za Františka a Marii Pichnerovi

19		
20		Za Josefu Brandejsovou, manžela, rodiče a sourozence z obojí strany
21		
22		
23		Za Pavla Plačka, manželku a rodiče z obojí strany
24		
25		Za Aloise Pupse, manželku, rodiče a sourozence a syna Aloise
26		
27		
28		
29		
30		Za rodiče Vajglovi, syna Josefa, Václava a Miroslava
31		
1	duben	Za otce děkana Josefa Petruje
2		
3		
4		
5		beze mše sv.
6		Za Jiřího Zahradníka, manželku a dva syny
7		
8		Za Karla Kloučka a jeho rodinu
9		
10		Za rodiče Jiráčkovy, sestru Annu a Růženu Hodanovou
11		
12		
13		Za rodinu Šimákovou a jejich syny Václava a Jana

14		
15		Za Josefa Potštejnského a jeho rodiče
16		
17		Za Ernu Lorencovou a Marii Kirschovou
18		Za Jaroslava Musila a rodiče z obojí strany
19		beze mše sv.
20		Na poděkování za 55let života
21		
22		Za Růženu Chaloupkovou a Marii Vaiglovou
23		
24		Za P. Czeslawa Dvoraka
25		
26		Za Jiřího Konvalinku, Štěpána a Růženu Konvalinkovy, Ludmilu a Marii Žákovy, Jana Janovce a za jejich rodiče
27		Na poděkování za 50 let života
28		
29		Za Josefa a Marii Prudičovy a jejich rodiče z obojí strany a dceru Marii Otčenáškovou
30		
1	květen	Za MUDr. Jana a Soňu Kapišinských
2		
3		beze mše sv.
4		Za Miloslava a Boženu Pavlatovy, sestru, bratry a rodiče
5		
6		Za Josefa Procházku a rodiče Procházkovi a Svatošovi
7		
8		Za Marii a Stanislava Kašparovi, dceru, syna a vnuka Vladimíra

9		
10		Za rodinu Krčmářovu, Lyerovu a Hartmanovu
11		Za Františka Dvořáka, rodiče z obojí strany a celý rod
12		Za + Antonii Kučerovou, manžela Františka a dvě dcery
13		Za rodiče Marii a Josefa Potštejnských a bratra Josefa
14		
15		Za Jana Plného, sourozence a jejich rodiče
16		
17		beze mše sv.
18		Za manžele Vaiglovi, syna a snachu
19		
20		Za Františka Fialu a manželku, syny Jindřicha a Františka a jejich manželky
21		
22		Za Jana Plného, sourozence a jejich rodiče
23		
24		Za Josefa a Annu Rajmovi, dceru Věru Kunovou a celý rod.
25		Za Věru Sobotkovou, Růženu Sejkorovou a Marii Benešovou
26		
27		Za děti, které dnes prvně přistoupily k prvnímu sv. přijímání a jejich rodiče.
28		
29		
30		Na dobrý úmysl
31		Za Jiřího Konvalinku, Štěpána a Růženu Konvalinkovy, Ludmilu a Marii Žákovy, Jana Janovce a za jejich rodiče

Máte nějaké podněty, návrhy či připomínky?

Na těchto stránkách může být i Váš příspěvek.

Termín uzávěrky dalšího čísla bude včas oznámen.

Příspěvky je možné posílat také elektronicky na adresu farnosti:

rkfd.kostelec.no@centrum.cz

Redakce neodpovídá za obsah jednotlivých příspěvků

Svatojiřské listy - občasník kostelecké farnosti.

ročník 15, číslo 1, březen 2018

Vydává: Římskokatolická farnost – děkanství Kostelec n O.

Redakce: Jana Vajglová, Milena Slavíková

Určeno pro vnitřní potřebu farnosti

Režijní cena 5,- Kč